

چه ارتباطی بین دعا و روزه وجود دارد؟

اگرچه ارتباط بین دعا و روزه گرفتن، مشخصاً در کلام خدا تشریح نشده است، اما به نظر می‌رسد که ریسمانی بین این دو، در تمام موارد دعا و روزه ذکر شده در کتاب مقدس وجود دارد. در عهد قدیم به نظر می‌رسد که روزه گرفتن، نوعی حس نیاز و وابستگی، و یا درماندگی شدید در مواجهه با مصیبت پیش آمده بوده است. در عهد قدیم، دعا و روزه در زمانهای سوگواری، توبه و یا نیاز عمیق روحانی با هم ترکیب می‌شدند.

فصل اول نحمیا شرح می‌دهد که نحمیا در روزه و دعا بود، چرا که به خاطر شنیدن خبر ویرانی اورشلیم، شدیداً اندوهگین شده بود.

او روزهای بسیار با اشکها، روزه، اعتراف به عوض قوم خود، و درخواست بخشش از خدا در دعا بود. آنقدر نگرانیهای او شدید بود که تقریباً غیر قابل تصور بود که او می‌توانست در وسط دعا استراحتی کند تا چیزی بخورد و بیاشامد. خرابی ای که بر اورشلیم وارد آمد نیز دانیال را برانگیخت تا حالت مشابهی را داشته باشد: «پس دست دعا و التماس بسوی خداوند دراز کردم و روزه گرفتم، پلاس پوشیدم و خاکستر بر سرم ریختم» (دانیال فصل ۹ آیه ۳). دانیال همانند نحمیا در روزه و دعا بود تا خدا بر قوم رحم کند، و گفت «ما گناه کرده و مرتکب شرارت شده‌ایم، ما سرکش و خطاکاریم و از دستورات تو سرپیچی نموده‌ایم» (آیه ۵).

در موارد متعددی در عهد قدیم، روزه با دعای شفاعتی همراه شده است. داوود برای فرزند مریضش در دعا و روزه بود (دوم سموئیل فصل ۱۲ آیه ۱۶)، و با شفاعت خالصانه در حضور خداوند اشک ریخت (آیه های ۲۱ تا ۲۲). استر از مردخای و یهودیان مصرانه خواست که برای او در روزه باشند زیرا که قصد داشت در پیشگاه شوهرش، پادشاه ظاهر شود (استر فصل ۴ آیه ۱۶). واضح است که روزه و درخواست رابطه تنگاتنگی با هم دارند.

مواردی از دعا و روزه در عهد جدید وجود دارد، اما با توبه یا اعتراف همراه نیستند. حنای پیامبر هیچگاه معبد را ترک نمی‌کرد، بلکه شبانه‌روز، با روزه و دعا به عبادت مشغول بود (لوقا فصل ۲ آیه ۳۷). در سن ۸۴ سالگی، دعا و روزه ی او بخشی از خدمت او به خداوند در معبد بود و در عین حال منتظر منجی موعود اسرائیل بود. همچنین در عهد جدید، کلیسای انطاکیه هنگامی که روح القدس با ایشان درباره ماموریت فرستادن شائول و برنابا برای کار خداوند صحبت کرد، در روزه همراه با پرستش بودند. در آن زمان، آنها در دعا و روزه بودند و دستشان را بر آن دو مرد گذاشتند، برای آنها دعا کرده و

ایشان را راهی کردند. در اینجا نمونه هایی از دعا و روزه می بینیم که اجزایی از پرستش خداوند و طلبیدن لطف و توجه او است. اما هیچ جایی اشاره ای وجود ندارد که اگر دعا با روزه همراه شود، خدا با رغبت بیشتری به دعاها پاسخ می دهد. بلکه در عوض، روزه در کنار دعا، به نظر می رسد که بر خلوص اشخاصی که دارند دعا می کنند دلالت دارد و حالت بحرانی اوضاعی که در آن هستند را نشان می دهد.

هر چه شرایط موجود سخت تر باشد، دعا و روزه متناسب تر با آن شرایط می باشد. در مرقس فصل ۹، عیسی مسیح آن روح ناپاک را از وجود آن پسر بیرون کرد اما شاگردان با وجود اینکه قدرت بیرون کردن ارواح پلید به آنها داده شده بود (مرقس فصل ۶ آیه ۷)، نتوانستند این کار را انجام دهند. بعد از آن، شاگردان از عیسی مسیح پرسیدند که چرا آنها نتوانستند روح پلید را از وجود آن پسر بیرون کنند، پاسخ عیسی مسیح این بود که: «این نوع روح ناپاک جز با دعا بیرون نمی رود» (مرقس فصل ۹ آیه ۲۹). گزارش متی، عبارت «و روزه» را نیز به آن اضافه کرده است (متی فصل ۱۷ آیه ۲۱). در این مورد بخصوص، آن روح ناپاک بسیار خبیث و سرسخت بود (مرقس فصل ۹ آیه های ۲۱ تا ۲۲). بنظر می آید عیسی مسیح می گوید که با دشمن مصمم و جدی باید با ایمان مصمم و جدی برخورد شود. دعا، اسلحه فوری در نبردهای روحانی می باشد (افسیان فصل ۶ آیه ۱۸)، و روزه باعث تمرکز بر روی دعا و حل کردن آن می شود.

الهیات روزه، الهیات اولویت هاست که در آن به ایمانداران فرصت داده شده تا خودشان را به طور جدی و پیوسته به خداوند و به مسائل روحانی وقف کنند. این وقف با خودداری کردن برای مدتی کوتاه از چیزهای معمول و خوب مثل غذا و نوشیدنی ابراز می شود تا از زمانی برای معاشرت بی وقفه با پدرمان لذت ببریم. «بنابراین، ای برادران عزیز، اکنون می توانیم به سبب خون عیسی، مستقیم وارد مقدس ترین جایگاه شده، به حضور خدا برویم» (عبرانیان فصل ۱۰ آیه ۱۹)، چه در روزه باشیم، چه بدون روزه، این اطمینانی که داریم، یکی از دلپذیرترین «چیزهای بهتری» است که در مسیح از آن ماست. دعا و روزه نباید برای ما یک بار یا یک وظیفه باشد، بلکه در عوض باید جشن نیکویی و لطف خدا به فرزنداناش باشد.